

90 dies de govern de Pedro Sánchez

Fa ja tres mesos que els treballadors d'aquest país van rebre amb alegria la caiguda de Rajoy, després que triomfés la moció de censura presentada pel PSOE. Suposava un alleujament indubtable tirar del govern al partit que ha fet de la corrupció i de la política antisocial i d'enfrontament amb els pobles, els seus senyals d'identitat més característiques. Per a molts, un cert halo d'esperança semblava obrir-se. Però la realitat és que tres mesos després encara no hi ha cap problema resolt.

Segurament hi haurà qui objecti que l'acció del govern de Pedro Sánchez està condicionada per la falta d'una majoria parlamentària sòlida i estable en la qual recolzar-se. Això és cert i és un fet. No obstant això, sent cert, la qüestió central és que no és possible acabar amb les polítiques d'austeritat –i per tant, amb les retallades– respectant els límits que imposen les lleis d'Estabilitat Pressupostària; no és possible avançar en la defensa de les pensions si no es deroguen les reformes; no és possible defensar l'ensenyament públic si no es deroga la LOMCE; i finalment, no és possible avançar en la solució de la qüestió catalana, dient el mateix que deia Rajoy, encara que a diferència d'aquest, es posi l'accent en la necessitat de diàleg. Una acció política del govern que posés les necessitats i reivindicacions de la majoria social per davant de qualsevol altra consideració, que afrontés amb determinació democràtica l'aspiració majoritària del poble català, sense deixar-se pressionar per institucions i poders que provenen del franquisme, en primer lloc de la Corona, podria o no tenir majoria parlamentària, però segur que tindria el suport de milions al carrer.

Per contra, la política de “consens” o l'intentar fer creure que es poden solucionar els problemes dels treballadors, o fer una altra política econòmica, respectant els dictats de Brussel·les i del gran capital sobre el dèficit, és el camí més curt perquè la dreta recuperi el govern. Aquí està l'exemple de Portugal en el qual el govern de António Costa vol adoptar una nova reforma laboral que empitjora fins i tot la realitzada pel govern anterior seguint els dictats de Brussel·les, la qual cosa ha

provocat que la CGTP cridi a manifestar-se en contra.

Els treballadors necessiten saber si al cap de les piruetes sobre el pressupost de 2018 i el del 2019 aquest govern començarà a revertir vuit anys de retallades, o serà un nou govern que mantingui les retallades (suavitzant algun aspecte). Els sindicalistes no poden acontentar-se amb promeses sobre l'abolició de l'article 315.3 del Codi Penal, o de derogació “parcial” de la reforma laboral, i els pensionistes dubten que les seves pensions quedin assegurades amb la volta al Pacte de Toledo. Per defensar-se, els treballadors necessiten recuperar plenament el dret de vaga i el dret a la lliure negociació, qüestionat d'arrel per la reforma laboral.

No és el mateix Sánchez que Rajoy, però la política de draps calents no acontenta a ningú, i permet que la dreta es rearmí.

Els simbolismes... i la qüestió catalana de fons

En aquestes condicions, el govern Sánchez ho fa tot als gestos simbòlics com la, sens dubte justa, exhumació de Franco, el dictador responsable de milers i milers d'assassinats, el mausoleu dels quals constitueix una vergonya democràtica que cal desmuntar.

El nomenament com a cap de gabinet d'un expert en màrqueting apolític, que cada dia busca la bona notícia per als espanyols, al cap de dos mesos de notícies disperses i contraposades comença a tenir-nos marejats. A més, aquests gestos coexisteixen amb altres decisions que expressen la submissió a les pressions dels jutges: la ministra Dolores Delgado ha fet marxa enrere en la seva decisió inicial de no donar suport a la demanda civil interposada contra el jutge Llarena i contractarà un despatx d'advocats perquè ho defensi, a el “mòdic” preu de 544.982 euros. El govern de Pedro Sánchez, que segons algunes fonts, buscava que la Fiscalia retirés l'acusació de “rebel·lió”, ha cedit a les pressions de jutges i fiscals i ha decidit defensar a Llarena i els seus nyaps judicials. “De disbarat en disbarat”, ha qualificat Pérez Royo l'actuació judicial contra Puigdemont i altres consellers. Com explica en un recent article

Pérez Royo, “l'erràtica instrucció del jutge Pablo Llarena, que li ha portat a retirar primer la euro-ordre dictada en el seu moment per la jutgessa Carmen Lamela davant la justícia belga, a dictar després una nova euro-ordre per tornar a retirar-la, el jutge instructor ha afectat a drets fonamentals de Carles Puigdemont negant-li al mateix temps la possibilitat de defensar-se”, i que “és el propi jutge Llarena el que s'ha posat en una posició jurídica insostenible”.

La pressió de bona part de l'aparell judicial ha aconseguit que el govern assumeixi la defensa d'un disbarat judicial, per tapar les vergonyes d'una instrucció que pretén aixafar una posició política. Cedir davant aquesta pressió és tancar la porta a una solució que solament pot ser política.

La reacció passa a l'ofensiva

Més que la feblesa parlamentària, és la falta de determinació política el que esperona a la dreta més reaccionària. Davant l'enfonsament del PP, totes les institucions que vénen del franquisme han emprès l'atac al dret a protestar mitjançant llaços grocs. Una jutge ha determinat que igual dret és posar llaços com llevar-los (negant la llibertat d'expressió), i aquesta barbaritat s'ha convertit en contrasenya dels polítics i mitjans del règim, organitzant una campanya en la qual C's, llevant-se la careta de dreta moderna i aliena a l'herència franquista, fa de portaveu de carrer i piquet provocador. Volen provocar una situació d'enfrontament que justifiqui les crítiques al govern de Pedro Sánchez per ser condescendent amb els “independentistes”. Fins al PP ha hagut de desmarcar-se de les formes de la campanya de retirada de llaços grocs. I tots dos van a abstenir-se en la votació per convalidar l'exhumació de Franc via decreto-llei.

Cal organitzar la resposta, obrir una nova perspectiva

El perill que es pugui arribar a una situació d'enfrontament civil exigeix més que mai que les organitzacions obreres prenguin les regnes de la lluita per les llibertats, que inclou la llibertat dels presos catalans i la fi de l'assetjament judicial. Té raó Pepe Álvarez quan diu que mentre existeixin presos no hi haurà solució. Però això ha

de voler dir que els treballadors de tots els pobles de l'Estat espanyol tenen un paper central a jugar en la defensa de les llibertats. Ha de significar que cal posar-se al capdavant d'aquesta exigència i organitzar-la, independentment que l'actuació del president català Quim Torra i del seu govern no generi simpaties. Les seves declaracions públiques per descomptat no afavoreixen que l'expressió majoritària del poble català –un 80% favorable a la realització d'un referèndum– es vegi representada per qui solament parla per a una part. El fet de “tancar” el Parlament català fins al 2 d'octubre per evitar respondre a l'oposició, o en prevenció que hi hagi debats en els quals s'expressin

les diferències internes que existeixen al govern de la Generalitat, per descomptat no és la millor manera d'afirmar cap “República”. En tot cas, és la manera de tapar que hi ha companys de viatge, com el PDeCAT, contraris a tota mesura positiva contra el gran capital (augment de l'IRPF a les grans fortunes), o que són fermes partidaris de mantenir les subvencions públiques a col·legis privats.

D'igual manera, la convocatòria d'una nova *Diada* en la qual la reivindicació de la llibertat dels presos hagués d'estar al centre, els organitzadors han decidit donar-li un caràcter en el qual, previsiblement, solament se sentin convocats els qui estan a favor de la independència.

Això fa més necessari organitzar la força que uneixi als treballadors i pobles contra el règim monàrquic, en la lluita per la República, únic camí que pot unificar l'exigència d'autodeterminació del poble català i de tots els pobles, i les reivindicacions socials i democràtiques dels treballadors (en actiu, jubilats o aturats) que són una mateixa classe en tot l'Estat espanyol. Amb els mateixos interessos i idèntics objectius. Encara que l'aparell d'Estat s'obstini a dividir-nos i enfrontar-nos, i per més que uns altres pretenguin aixecar una suposada República, de contingut social indeterminat, al marge dels treballadors a Catalunya.

Llegeix , difon el n.º 98 de la Veritat

En aquest nombre de la Veritat trobaràs:

- La bolcada de la situació mundial
- Per comprendre fets i situacions noves en la lluita de classes es complementa amb: Estats Units: les bandades de l'imperialisme. Què hi ha darrere de les actuacions de Trump
- El combat de les seccions de la IV Internacional en Brasil, Espanya, França. A través dels congressos d'aquestes seccions
  - Debat amb militants africans. Intercanvi amb participants en la Conferència Mundial d'Alger
  - França: l'actualitat de la vaga general de maig-juny de 1968. Un ampli i complet dossier sobre el desenvolupament i significat actual de el 'maig francès'

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadors i treballadores, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta